

Nyheter i den svenska kärllväxtfloran II. Korsblommiga – flockblommiga

Thomas Karlsson fortsätter här att presentera nytillskott i den svenska kärllväxtfloran sedan 1997, alltifrån grizzlybräcka i norr till perukbuske i söder. Vi får också en nyckel till alla nordiska oxbär!

THOMAS KARLSSON

L iksom förra gången (Karlsson 2002) utformar jag denna presentation av de senaste årens nytillskott i den svenska floran som ett tillägg till den förteckning som trycktes i SBT för fyra år sedan (Karlsson 1998). I och med detta avsnitt lämnar vi de familjer som täcks av *Flora Nordica* (Jonsell 2000, 2001), men flera av upptäckterna som rapporteras här är gjorda under arbetet med kommande delar av floran.

Antalet för landet nya växter är denna gång 67; 24 av dem tycks inte ha publicerats förut (de listas i *Abstract* i slutet av artikeln). Bara fyra av dessa är bofasta: två är inhemska och nyurskilda, skageracksbjörnbär *Rubus wahlbergii* ssp. *nordicus* och smal vildpersilja *Aethusa cynapium* var.

Balkanmalva *Kitaibela vitifolia* – tidigare funnen i Danmark – är nu även belagd från Sverige: Växjö soptipp 1997. Den sydost-europeiska arten, som odlas som prydnadsväxt, är en storsvuxen ört med triangulära, spetsiga bladflikar och vita blommor. Bilden visar ett odlat exemplar från Sölvesborg. Foto: Bengt Nilsson.

Fuchsia *Fuchsia xhybrida* är nu också noterad från Sverige. Här ser vi den på en trädgårdstopp i Ängelholm. Foto: Åke Svensson 2000.

cynapium, medan två är inkomna, smalbladig harört *Bupleurum falcatum* och karstsilja *Selinum silaifolium*. – Hela 132 nya svenska namn presenteras; de flesta av dessa har tagits fram av mig till den under året utkommande nya västgötafloran.

Brassicaceae – korsblommiga

Alyssum dasycarpum får här namnet *ulldådra* på grund av den starka, intrasslade behåringen.

Alyssum rostratum får här namnet *stifidådra* (stiftet är påfallande långt).

Arabis brassica (Leers) Rauschert, öröntrav, infogas.

Den är inte känd från Sverige men har anmälts som ny för Norge (Wesenberg 1998). Möjligen är den bofast där. Det svenska namnet *öröntrav* föreslås här på grund av artens påfallande, stjälk-omfattande bladöron.

Arabis xdivaricarpa A. Nelson infogas. Denna hybrid mellan två nordamerikanska arter, *A. drummondii* Gray och *A. holboellii* Hornem., blev insamlad på utfyllnadsmark i OP Oulu i Finland 1977 av A. Törmälehto; Henry Väre gjorde bestämningen (Ulvinen & Varkki 1999).

Aubrieta deltoidea, småblommig aubrieta, utgår. Den publicerades från ruta 10E 6e i *Vrm* (Anonym 1994) men fick ett frågetecken på grund av förväxlingsrisken med odlade hybrider i släktet. Ett belägg har nu setts från rutan och det tillhör inte arten. – En rapport från ÖI (Johansson & Johansson 1998) har också demeterats (Johansson & Johansson 2000).

Boreava får det svenska släktnamnet *boreavior*, och arten *B. orientalis* får namnet *boreavia*.

Brassica deflexa får här namnet *spretsenap*. Arten är påfallande genom att skidorna är rakt utspärrade eller rentav nedåtriktade.

- Brassica oleracea* var. *capitata* L., vitkål, var. *sabellica* L., grönkål, och var. *gongyloides* L., kålrabbi, kan infogas som tillfälliga (status +). De har alla noterats i *Sml* Tingsås: Elsemåla (Tingsryds soptipp; 4F 2a 38 14) år 1999 (Nilsson m.fl. 2000). Samtidigt kan "+" för Sverige tas bort på artnivå.
- Camelina anomala* får här namnet *smaldådra*; arten är unik genom sina smala skidor, som mera liknar dem hos sumpfräne *Rorippa palustris* än andra dådrors.
- Camelina rumelica* får namnet *balkandådra* (Rumilien var en turkisk provins på Balkan).
- Cardamine heptaphylla* (Vill.) O. E. Schulz, violtandrot, infogas. Denna mellaneuropeiska art påminner om tandrot *C. bulbifera* men saknar groddknoppar och har större och mera vasstandade småblad som i regel är sju till antalet (fem hos tandrot). Den blev funnen i *Srm* Gryt: Häggedal 1998 av Claes Hammarsjö (Rydberg & Wanntorp 2001). Utplanterad och förvildad; tills vidare att anse som tillfällig.
- Cardamine pentaphyllos* (L.) Crantz, fingertandrot, infogas. En annan centraleuropeisk tandrot, som utmärker sig genom att bladen är femfingrade (alla småbladen utgår alltså från en punkt). Funnen i *BbG* Göteborg, Vitsippsdalen (7B 0e 17 04) år 1989 Erik Ljungstrand, där den förvildats från botaniska trädgården; ännu kvar men dock tills vidare att anse som tillfällig. Fyndet har publicerats (Anonym 1999b).
- Conringia planisiliqua* får namnet *turkisk kåltrav*; arten är ursprunglig i Turkiet.
- Descurainia argentina* får namnet *cordobastillfrö*. Artens är beskriven från Cordoba i Argentina.
- Descurainia pinnata* får namnet *indianstillfrö*. Den är vanlig över hela den nordamerikanska kontinenten.
- Descurainia richardsonii* får namnet *grått stillfrö* på grund av sin starka gråhårighet.
- Diploxixis catholica* får namnet *sågsenap*, eftersom bladen är betydligt mera sågade än på någon annan *Diploxixis*-art.
- Draba sibirica* (Pallas) Thell., krypdraba, är nu även funnen i Sverige: *Nb* Pajala: Autio 1998 Irma Davidsson (det. ThK); förvildad, sannolikt tillfälligt (status +). Bland draborna är arten lätt att känna igen på sina långa, krypande skott. Blommorna är gula. – Fyndet publicerades av Stenberg (1998); i artikeln finns ett foto av belägget.
- Euclidium*. Auktor på släktnamnet skall vara W. T. Aiton
- Hesperis pycnotricha*, rysshesperis, är nu även funnen i Sverige: *BbG* Västra Frölunda: Åkered (6B 9d 15 17), ett 50-tal ex på gräsmark nära kolonilotter, 1999 Eva Andersson m.fl. (Herloff 1999).
- Sannolikt är den förvildad från odling; den bör tills vidare betraktas som tillfällig (+). – Arten är mycket lik vanlig hesperis *H. matronalis*, men har mindre blommor och oskaftade övre blad; dessutom är de flesta stjälkhåren korta och greniga. En färgbild finns i den citerade artikeln. Det svenska namn som föreslås där slipas här av till *rysshesperis*.
- Iberis linifolia*, horniberis, utgår. Uppgiften grundades på en opublicerad, senare återtagen uppgift från ett grannland.
- Lepidium austrinum* får namnet *texaskrassing*; den är inhemsk i södra USA.
- Lepidium calycinum* skall ändra namn till *L. aletes* J. F. Macbr. och får det svenska namnet *skedkrassing*. Skidan är konkvav på ovasidan, konvex på undersidan, vilket är ovanligt i släktet.
- Lunaria annua* ssp. *pachyrhiza* får namnet *midaspennningar*; namnet på ssp. *annua* får bli *vanliga judaspennningar*.
- Malcolmia*. Auktor på släktnamnet skall vara W. T. Aiton
- Matthiola*. Auktor på släktnamnet skall vara W. T. Aiton
- Matthiola incana*. Rätt auktor: (L.) W. T. Aiton
- Matthiola parviflora*. Denna huvudsakligen nordafrikanska art får här namnet *berberlövköja*.
- Nasturtium* W. T. Aiton, källfränen, infogas. – Molekylära data stödjer att de vitblommiga arterna i släktet fränen *Rorippa* förs till ett eget släkte, *Nasturtium* – de står faktiskt närmare bräsmorna *Cardamine* än de gulblommiga fränen (Al-Shehbaz & Price 1998). Följande taxa förs dit:
- Nasturtium microphyllum* (Boenn. ex Rchb.) Rchb., bäckfräne
- Nasturtium officinale* R. Br., källfräne
- Nasturtium xsterile* (Airy Shaw) Oefelein, vinterfräne.
- Peltaria* får det svenska släktnamnet *penningtravar*, och *Peltaria alliacea* får namnet *penningtrav* för de platta, hängande och cirkelrunda frukterna.
- Rorippa microphylla* byter namn till *Nasturtium microphyllum*, *R. nasturtium-aquaticum* till *N. officinale* och *R. xsterilis* till *N. xsterile* (se ovan).
- Sisymbrium septulatum* får namnet *hornsenap* (de två yttre foderbladen är hornlikt tillspetsade).
- Sisymbrium thellungii* O. E. Schulz infogas. Denna art blev funnen som ny för landet i *Srm* Tveta: Tvetatippen 1999 av Göran Odelvik (belägg i S, det. ThK). Den fanns kvar genom självsädd år 2000. Fyndet publicerades i sörmlandsfloran (Rydberg & Wanntorp 2001) under namnet *S. pachypodium*, som tillhör en annan art men tidigare felaktigt användes om denna sydfrikanska växt. Den får här det svenska namnet *boerssenap*. – Tills vidare att betrakta som tillfällig (+).

Resedaceae – resedaväxter

Oligomeris får det svenska släktnamnet *pärlesedor* och arten *O. linifolia* får namnet *pärleseda*. Kapslarna är runda och sitter uppradade som pärlor på ett snöre.

Reseda complicata får heta *spanskreseda* (den kommer från Sierra Nevada i Spanien).

Sarraceniaceae – flugtrumpetväxter

Sarracenia flava L. × *purpurea*, gul flugtrumpet × flugtrumpet, infogas. Denna hybrid, som liksom föräldraarterna odlas till prydnad, har blivit funnen på två lokaler i Jylland tillsammans med flugtrumpet *S. purpurea* (Pedersen 2001). Den är säkert utsädd eller inplanterad där ganska nyligen och bör betraktas som kvarstående. Hybriden har betydligt större blad än *S. purpurea* – upp till halvmeterlånga, nästan så långa som blomskaften. I Pedersens artikel finns vackra färgbilder på båda flugtrumpeterna.

Crassulaceae – fetbladsväxter

Släktesindelningen inom denna familj är problematisk, men genom undersökningar av kloroplast-DNA har man nyligen fått stor hjälp att lösa dessa frågor (van Ham & 't Hart 1998). Dessa studier ger starkt stöd för att skilja ut Linnés släkte *Tillaea* ur *Crassula*. Vidare är det uppenbart att släktet *Sedum* är extremt heterogent och bland annat innehåller de närmaste anförvanterna till flera släkten som sedan gammalt anses distinkta. En stor förbättring får man, om man skiljer ut arterna med platta blad till släktena *Hylotelephium* och *Phedimus*. Tillsammans med rosenrötter *Rhodiola* och navelörter *Umbilicus* utgör dessa systergrupp till resten av *Sedum*, taklökar *Sempervivum* och många andra mindre släkten. Denna nya taxonomi har accepterats bland annat i *Flora of China* och *Flora of Japan* (Zheng-yi & Raven 2001, Iwatsuki m.fl. 2001) och följs även här.

Crassula byter namn till *Tillaea* L., som bibehåller det svenska namnet fyrlingar.

Crassula aquatica, fyrling, byter namn till *Tillaea aquatica* L.

Crassula tillaea, mosskrassula, byter namn till *Tillaea muscosa* L.

Hylotelephium H. Ohba, kärleksörter, infogas. Kärleksörterna togs ut ur släktet *Sedum* fetknoppar på morfologiska grunder av Ohba (1977), och detta har vunnit stöd i ovan nämnda DNA-studie. Det nya släktet omfattar följande taxa:

Hylotelephium anacampseros (L.) H. Ohba, cirkelfetblad, tidigare *Sedum anacampseros*

Hylotelephium ewersii (L.) H. Ohba, mongoliskt fetblad, tidigare *Sedum ewersii*

Hylotelephium spectabile (Boreau) H. Ohba, kinesisk kärleksört, tidigare *Sedum spectabile*.

Hylotelephium spectabile × *telephium*, höstkärleksört, infogas. Den rapporterades av Burén (2000) från sex lokaler i *Klm* Kalmar; tillfälligt förvildad (+). Man känner igen denna hybrid på att blommorna saknar ståndare. Många av de uppgifter som på senare tid lämnats om kinesisk kärleksört *H. spectabile* är sannolikt denna hybrid, som idag är den vanligaste odlade kärleksörten.

Hylotelephium telephium (L.) H. Ohba, tidigare *Sedum telephium*, med tre underarter, ssp. *maximum* (L.) H. Ohba, ssp. *ruprechtii* (Jalas) H. Ohba och ssp. *telephium* (svenska namn enligt tidigare).

Phedimus Raf., fetblad, infogas. Släktet återupptogs och gavs ny avgränsning av 't Hart (1995) och omfattar i den nordiska floran följande arter:

Phedimus aizoon (L.) 't Hart, gyllenfetblad, tidigare *Sedum aizoon*

Phedimus hybridus (L.) 't Hart, sibiriskt fetblad, tidigare *Sedum hybridum*

Phedimus kamschaticum (Fisch. & C. A. Mey.) 't Hart, kamtjatka-fetblad, tidigare *Sedum kamschaticum*. – *Sedum (kamschaticum* var.) *ellacombianum*, japanskt fetblad, som rapporterades av Hylander (1971) och Burén (2000), har i *Flora of Japan* synonymiserats med *P. aizoon*, men ytterligare uppgifter om "S. kamschaticum" finns (t ex Clemedson & Carlsson 1984, Rydberg & Wanntorp 2001). – Art- och rasavgränsning bland de gulblommiga *Phedimus*-arterna är fortfarande mycket oklara.

Phedimus spurius (M. Bieb.) 't Hart, kaukasiskt fetblad, tidigare *Sedum spurium*. – De två underarter, som tagits upp i förteckningen, är inte relevanta och utgår.

Phedimus stoloniferus (S. G. Gmel.) 't Hart, persiskt fetblad, tidigare *Sedum stoloniferum*.

Sedum. Det svenska namnet ändras till *fetknoppar*, eftersom samtliga fetblad nu förs till andra släkten.

Sedum gracile C. A. Mey., spenslig fetknopp, infogas. – *Sml* Månsarp: Taberg 1997 Tomas Burén (Burén 2000); förvildad (tills vidare att beteckna som tillfällig, +). Arten, som kommer från Kaukasus, liknar vegetativt lydsk fetknopp, men bladen är spetsigare och mera blekgröna, blomställningen är luckrare och baljkapslarna böjs utåt vid mognaden. Blommorna är vita.

Sedum montanum Song. & Perr., bergfetknopp, infogas (det svenska namnet introduceras här). – *Klm* Mörlunda: ödetorpet Holmsjönäs (5G 9a 35 06), kvarstående 1998 Tomas Burén och John Christoffersson (Burén 2000). Arten liknar stor fetknopp *S. rupestre*, men blomställningen är upprätt i knopp, och foderbladen är längre och

Grizzlybräcka *Boykinia richardsonii*. Denna frappanta Alaska-ört blev funnen 1986 vid Kärketjärros fot i Torne lappmark. Efterforskningar visade att arten introducerades på platsen någon gång på 1950-talet. Foto: Kenneth Bergerson.

tätt glandelhåriga. – Tills vidare att beteckna som tillfällig (+).

Sempervivum montanum, bergtaklök, utgår (oriktig, ej publicerad uppgift från ett grannland).

Saxifragaceae – stenbräckeväxter

Boykinia Nutt., bäckbräckor, infogas.

Boykinia richardsonii (Hook.) Rothrock, grizzlybräcka, infogas. Denna art från Alaska och Yukon blev funnen 1986 av Ulf Ryde i *TL* vid en tidigt utsmält snöleگا i lågalpin hed vid Kärketjärros NV-hörn, ca 750 m; den artbestämde av Per Lassen. Den infördes av Gustav Sandberg på 1950-talet. Arten har viss vegetativ spridning men får närmast betecknas som kvarstående (+). Den sågs 2001 av Erik Ljungstrand, som har bidragit med den här givna informationen, myntat det svenska namnet, och samlat ett belägg till GB.

Heuchera ×brizoides Lemoine, hybridallunrot, infogas. – *Srm* Överselö: Åsa, jordtipp (med kalkdån *Gale-*

opsis angustifolia), 1980 Carl-Johan Clemedson (Clemedson 1981); tillfälligt förvildad (+). Belägg är ej känt.

Heuchera cylindrica Hook., axallunrot, infogas. – Tre uppgifter: *BhG* Västra Frölunda: Långedrag, N Austvägen (7B 0c 11 43) 1990 Jens Corneliuson & Thorsten Elfström (belägg i GB); *Vg* Falköpings stad: vid f.d. Södra station (8D 0d 09 20), gräsmark, 2000 Lennart Stenberg m.fl.; *Ög* Blåvik: 650 m OSO Lugnet (7F 9b 00 36), grusig vägslänt i skogsbyn, 1998 Jörgen Josefsson (belägg i S, !ThK). – Tillfälligt förvildad (+).

Rodgersia podophylla A. Gray, bronsrodgersia, är även funnen i Sverige: *BhG* Göteborg: Änggårdsravinen (7B 0e 13 00) 1994 Åke Lindström (Lindström 1998; belägg i S, !ThK). Ett 30-tal ex som troligen funnits på platsen i ett 30-tal år, men utan spridningstendens; arten är därför att betrakta som tillfälligt förvildad (status +). – En halvmeterhöг ört med något hästkastanjelika, djupt sågade blad

Sensitiva *Mimosa pudica*. Denna välkända krukväxt blev funnen på en utfyllnad i Arendal strax utanför Göteborg år 2000. Foto: Åke Svensson 2000.

Hybridbläsärt *Colutea ×media* har en blomfärg som är intermediär mellan föräldraarterna, den gulblommiga bläsärten och den brunblommiga kopparbläsärten. Bilden visar ett odlat exemplar. Foto: Bengt Nilsson.

Sumpört *Limnanthes douglasii* tillhör sumpörtsväxterna Limnanthaceae, en för Norden helt ny familj. Blommans utseende har gett arten det populära namnet *stekta ägg*! Bilden är tagen på Tingsryds soptipp i Småland 2001. Foto: Åke Svensson 2001.

Nyckel till oxbär *Cotoneaster* uppgivna från Norden

Antalet oxbärsarter kända från Norden har nu stigit till 30; alla utom rundbladigt oxbär *C. rotundifolius*, videoxbär *C. salicifolius*, indiskt oxbär *C. simonsii* och spetsoxbär *C. villosulus* är funna i Sverige. För att få översikt presenteras här en nyckel, baserad på Hylmö (1993), Fryer & Hylmö (1995) och Stace (1997). – Kom dock ihåg att ännu fler arter odlas och kan tänkas dyka upp i det fria!

1	Blad vintergröna, läderartade; kronblad vita, utbredda	2
–	Blad ej vintergröna, tunna eller måttligt tjocka (kronblad i så fall rödtonade, uppräta)	5
2	Blad 3–10 cm, mer än 3 gånger så långa som breda, ovan med starkt nedsänkta nerver	videoxbär C. salicifolius
–	Blad högst 3 cm, ej mer än 2,5 gånger så långa som breda, ovan släta	3
3	Upprätt, upp till 2 m; blad ca 1,5 gånger så långa som breda	rundbladigt oxbär C. rotundifolius
–	Lågväxt, upp till 60 cm; blad ca dubbelt så långa som breda	4
4	Åtminstone några stammar bågiga eller uppstigande; inga blad större än 2,5 cm; blommor 1–4 (–6) tillsammans; pistiller och fruktstenar 3–4	skogholmsoxbär C. x suecicus
–	Alla stammar nedliggande; några blad större än 2,5 cm; blommor 1–2 tillsammans; pistiller och fruktstenar 5	krypoxbär C. dammeri
5	Kronblad i utslagna blommor vita, utbredda; frukter med 1 sten (eller 2 hårt sammanvuxna)	6
–	Kronblad rödtonade, uppräta; frukter med 2–5 helt fria stenar	10
6	Pistill ensam; frukter med 1 sten	7
–	Pistiller 2; frukter med 2 hårt sammanvuxna stenar	8
7	Blad cirkelrunda eller brett omvänt äggrunda, i toppen brett avrundade; ståndarknappar vita; frukter svarta, 7–9 mm	pamiroxbär C. insignis
–	Blad brett äggrunda, något spetsiga; ståndarknappar purpurroda; frukter röda, 10–13 mm	stäppoxbär C. tomentellus
8	Bladskaft och foder kala; kronblad även i knopp rent vita; frukter ljusröda	flockoxbär C. multiflorus
–	Bladskaft och foder håriga; kronblad i knopp med röda inslag; frukter som mogna brunröda	9
9	Blad tjocka, mörkt brungröna, under ganska tät håriga	veitchoxbär C. veitchii
–	Blad tunna, ljusgröna, under glest håriga	przewalskioxbär C. przewalskii
10	Blad högst 2,5 cm långa	11
–	Många blad längre än 2,5 cm	19
11	Blad under tät filthåriga, ovan med nedsänkta nerver	rosenoxbär C. dielsianus
–	Blad under glest borsthåriga, ovan släta	12
12	Åtminstone några blad markant tillspetsade (med sidorna starkt konkavt insvängda nedanför spetsen); ståndare (16–)20	indiskt oxbär C. simonsii
–	Blad spetsiga eller brett avrundade med liten spets, men inte med sidorna starkt konkavt insvängda nedanför spetsen; ståndare 10–15	13
13	Blad upp till 2,5 cm, ca 1,5 gånger så långa som breda; frukter långsträckt elliptiska, mörkt röda; upprätt, med spretig förgrening	spärroxbär C. divaricatus
–	Blad upp till 1,5 cm (om större nästan cirkelrunda); frukter rundare, orangeröda eller klarröda; nedliggande eller uppstigande, ofta med regelbunden förgrening (fiskbenslik)	14
14	Blad matta ovan, med vågig kant; förgrening oregelbunden; grenar ofta rotsläende; frukter klarröda, klotrunda	15
–	Blad glänsande ovan, med plan kant; förgrening mera regelbunden; grenar sällan rotsläende; frukter oftast orangeröda, längre än breda	16
15	Högst 30 cm hög; blad 0,5–1,5 cm, längre än breda; blommor mest ensamma; frukter 6–7 mm	mattoxbar C. adpressus
–	Upp till 1 m hög; blad 1,2–2,5 cm, nästan cirkelrunda; blommor mest 2–4 tillsammans; frukter 10–12 mm	klippoxbär C. nanshan
16	Blad elliptiska, ca 1,5 gånger så långa som breda; frukter klarröda	spaljéoxbär C. ascendens
–	Blad brett elliptiska eller nästan cirkelrunda, föga längre än breda; frukter orangeröda	17
17	Blad 1–2 cm, konkava; foderblad utvändigt kala	stort lingonoxbär C. hjelmqvistii
–	Blad 0,6–1,4 cm, plana eller svagt vågiga; foderblad utvändigt håriga	18
18	Blad brett omvänt äggrunda, måttligt tjocka, svagt vågiga; kronblad röda med purpursvart bas och smal vit kant; frukter 6–9 mm	mörkt lingonoxbär C. atropurpureus
–	Blad brett elliptiska, ganska tjocka, plana; kronblad skära, diffust ljusare mot kanten; frukter 4–6 mm	lingonoxbär C. horizontalis
19	Bladens ovsida med djupt nedsänkta nerver, bladytan därigenom bucklig	20
–	Bladens ovsida med ej eller föga nedsänkta nerver, bladytan ganska slät	22

- 20 Blommor med 2–3 stift och frukter med lika många stenar; blommor och frukter 3–10 tillsammans; frukter svarta ..... spetsoxbär **C. villosulus**
- Blommor med (4–)5 stift och frukter med lika många stenar; blommor och frukter 12–30 tillsammans; frukter svarta eller röda 21
- 21 Frukter röda; blad 3,5–7 cm ..... rynkoxbär **C. bullatus**
- Frukter svarta; blad 4–12 cm ..... moupinoxbär **C. moupinensis**
- 22 Blad under glest håriga (håren täcker inte bladytan) 23
- Blad under med tät härfilt, som täcker bladytan .. 26
- 23 Blad till 3 cm, utpräglat tillspetsade (med sidorna konkavt insvängda nedanför spetsen); frukter röda ..... indiskt oxbär **C. simmonsii**
- Blad 2–7(–10) cm (om många blad under 3 cm konvergerar sidorna tämligen jämnt mot spetsen); frukter svarta 24
- 24 Blad 2–5,5(–7) cm, de flesta under 5 cm; blad ovan starkt glänsande; foderblad håriga i kanten men i övrigt kala ..... glansoxbär **C. lucidus**
- Blad 3–11 cm, de flesta eller många över 5 cm; blad ovan svagt glänsande eller matta; foderblad håriga även på ytan 25
- 25 Blad ganska tjocka, ovan med tydligt nedsänkta nerver, spetsiga men ej tillspetsade (sidorna föga insvängda nedanför spetsen) ..... spetsoxbär **C. villosulus**
- Blad tunna, plana, tillspetsade (sidorna insvängda nedanför spetsen) ..... ljusbladigt oxbär **C. laetevirens**
- 26 Frukttännen, frukter och foderblad täthåriga; blad ovan varaktigt håriga ..... ulloxbär **C. tomentosus**
- Frukttännen, frukter och foderblad kala eller gleshåriga (foderblad dock håriga i kanten); blad som äldre ovan kala 27
- 27 Mogna frukter svarta, blådaggiga; grenar upprätta, utgående i spetsig vinkel ..... svartoxbär **C. niger**
- Mogna frukter röda; grenar liggande, bågböjda eller utspärrade 28
- 28 Blad ovan med slät, liksom vaxad yta, oftast kala även vid knoppsprickningen; bladkant plan; blomknippen 1–3-blommiga; frukter orangeröda ..... rött oxbär **C. scandinavicus**
- Blad ovan med något nedsänkta nerver, som utslående håriga; bladkant vågig; blomknippen 2–5(–10)-blommiga; frukter röda eller mörkröda 29
- 29 Grenar först upprätta; blad på långskott brett elliptiska, oftast trubbiga, med endast svagt vågig kant, som nyutslagna ovan tätt håriga, hår

länge kvarsittande längs mittnerven; blomknippen 2–7(–10)-blommiga

- ..... alvaroxbär **C. canescens**
- Mogna frukter röda; grenar liggande, båg- böjda eller utspärrade 30
- 30 Blad 15–45 mm, grågröna, med något vågig kant, buckliga, som nyutslagna ovan glest håriga men snart kala; blomknippen (1–)2–4-blommiga ..... tyskt oxbär **C. integerrimus**
- Blad 20–70 mm, rent gröna, med starkt vågig kant, släta, med endast svagt nedsänkta nerver, som nyutslagna ovan håriga, hår länge kvarsittande; blomknippen mest 2-blommiga ..... skånskt oxbär **C. kullensis**

och en vidlyftig blomställning. Den kommer från Japan och Korea.

Saxifraga hieracifolia. Regelrätt stävning är *Saxifraga hieracifolia*.

Saxifraga x Schraderi Sternb. utgår (den ingår i den vitt avgränsade *S. trifurcata* Schrad., gaffelbräcka, och namnet finns även med som synonym till denna).

Hydrangeaceae – hortensiaväxter

Hydrangea arborescens L., vidjehortensia, infogas. – *Vrm* Karlskoga: Östra Sandbäcken (10E 5h 06 00), ödetomt sedan 1980-talet, funnen år 2000 Owe Nilsson (belägg i eget herbarium, !ThK); kvarstående.

Hydrangea paniculata Siebold, vipphortensia, infogas. – *Sml* Ljungby: Bredemad (Ljungby soptipp, 5D 1h 07 04), en nära meterhög, rikgrenig buske, 2000 (Nilsson m.fl. 2001; belägg i S, !ThK); tillfälligt förvildad. *Vrm* Karlskoga: Östra Sandbäcken (10E 5h 06 00), ödetomt sedan 1980-talet, funnen år 2000 Owe Nilsson (belägg i eget herbarium, !ThK); kvarstående. – Åtminstone på den småländska lokalen representerad av sorten 'Grandiflora', syrenhortensia.

Grossulariaceae – ripsväxter

Ribes divaricatum, spärrkrusbär. Nu även i Sverige, tills vidare som tillfällig (+): *Srm* Brännkyrka: Skarpnäck, skräppplats, 2 buskar 2000 Henry Gudmundson (Rydberg & Wanntorp 2001; belägg i S, !ThK); *Vg* Borås: 250 m V om Brotorp (7C 0g 10 14), åslänt 1998 Kjell Eriksson (belägg i S, !ThK).

Rosaceae – rosväxter

Alchemilla rigida får namnet *styvdaggekåpa* efter det vetenskapliga epitetet.

Aphanes microcarpa (Boiss. & Reut.) Rothm., kronjungfrukam, infogas. Ett belägg från Finland, *U* Helsinki: Drumsö 1940 Bror Pettersson (H), representerar denna art, som har ett litet utbredningsområde på Iberiska halvön och i norra Marocko. På fyndplatsen hade marockansk kork hanterats. Bestämningen har gjorts av Peter Frost Olsen, !ThK. – Namnet *A. microcarpa* användes länge i en kollektiv betydelse; att vår småfruktiga jungfrukam *A. australis* var artskild observerades först av Lippert (1984). Den äkta *A. microcarpa* har ännu mindre blommor än *A. australis* (bara ca 1 mm); dess foderblad är tydligt utstående och bildar en liten krona ovanpå frukten, därav det svenska namnet, som föreslås här.

Aremonia agrimonoides, aremonia, har varit känd sedan 1994 från utsidan av den vall som österut avgränsar Botaniska trädgården i *Sk* Lund (ThK); tills vidare att anse som tillfälligt förvildad.

Aronia melanocarpa (Michx.) Elliott, svartaronia, infogas. Den är funnen som fågelspridd i *Srm* Österhaninge: Brandbergen 1998 av Henry Gudmundson (Rydberg & Wanntorp 2001; belägg i S, !ThK). – Aronior känner man igen även utan

blommor och frukter genom att bladens mittnerv på ovasidan har en rad små svarta, taggrika hår. Fruktfärgen skiljer svartaronia från rödaronia *A. arbutifolia*, men identifieringen kan försvåras av att även hybriden odlas och kan förvildas.

Aruncus aethusifolius (H. Lévl.) Nakai, koreansk plymspirea, infogas. – *SmI*, Säby: 700 m O Tranås kyrka, fuktig grusgång, förvildad, 1994 Jörgen Josefsson (belägg i S, det. ThK). – Arten avviker starkt från plymspirea *A. sylvestris* genom att vara mycket späd, bara ett par dm hög. Den liknar därigenom mycket mera någon art av astilbe *Astilbe* (Saxifragaceae). Dessa har dock tvåkönade blommor, och pistillen består av två delvis förenade karpeller, medan plymspireorna har enkönade blommor och tre helt fria karpeller.

Cotoneaster atropurpureus Flinck & B. Hylmö, mörkt lingonoxbär, infogas (status +). – *Sk* Stora Köpinge sn: Svalevad (1D 9g 18 48), vägkant 1995 Henrik Johansson (Anonym 1998). Bestämningen har gjorts av Bertil Hylmö. – Arten, som kommer från centrala Kina, är lik lingonoxbär *C. horizontalis*, men är inte lika starkt fiskbenslikt förgrenad, bladen är svagt vågiga i kanten, och kronbladen är mörkare röda.

Cotoneaster insignis Pojark., pamiroxbär, infogas (status +). – *Gtl* Visby: Galgberget, buskbryn på

Vipphortensia *Hydrangea paniculata* fotograferad år 2000 på Ljungby sotlipp. På just den här lokalen representeras arten av sorten 'Grandiflora', syrenhortensia. Foto: Bengt Nilsson.

- tunn jord, 1998, Björn Aldén, Bertil Hylmö m.fl. (Johansson 1998). – Denna art från Himalaya är en hög buske med tunna, rundade blad och stora, blåsvarta, ätliga frukter. Den hör till den grupp inom släktet som har vita och utbredda kronblad. Det svenska namnet har föreslagits av Björn Aldén.
- Cotoneaster laetevirens*, ljusbladigt oxbär, betecknades i checklistan som bofast, baserat på en lokal i *Gil Stenkumla*, beskriven av Johansson & Larsson (1996). Kontroll 1998 visade dock att alla buskar som då fanns på den aktuella platsen var rynkoxbär *C. bullatus*. Tills vidare måste därför ljusbladigt oxbär betraktas som tillfällig (status ändras till +). (Den har identifierats från åtskilligt fler lokaler, särskilt i *Sk*.)
- Cotoneaster praecox*, klippoxbär, byter namn till *C. nanshan* Mottet – Denna centralkinesiska art, tidigare känd från Norge, är nu funnen i Sverige på två lokaler i *Sk* (Anonym 1999a), nämligen Röddinge: 500 m S kyrkan (2D 2f 27 06), vägren, 1997 Göran Wendt & Allan Nicklasson; och Östra Broby: 450 m NNV Tinghäll (3D 7i 23 32), utfyllnad, 1997 Åke Svensson. Beläggen är artbestämda av Bertil Hylmö. – Arten är lik matt-oxbär *C. adpressus*, men är mera högväxt och har större blad och frukter. Status tillfällig (+).
- Cotoneaster tomentellus* Pojark., stäppoxbär, infogas. – *Sk* Everöd, en rikligt fruktbarande buske 2000, det. K.-E. Flinck (Johansson 2000). Tills vidare att betrakta som tillfällig (+). Arten kommer från sydvästra Kina, har vita, utbredda kronblad, tunna blad och röda, starkt håriga frukter.
- Cydonia oblonga*, kvitten, är nu även funnen i Sverige, nämligen i *Bl* Rödeby: Karlskrona avfallsanläggning vid Bubbetorp (Niordson 2000). Enligt meddelande från Nadja Niordson gjordes fyndet 1999, och bestämningen har bekräftats av Lars Fröberg. Tillfällig.
- Dasiphora glabrata*, rysk vittok, är nu funnen även i Sverige, nämligen av Claes Hammarsjö i *Srm* Gryt: Stjärnhovs station (Rydberg & Wanntorp 2001). Växten stod på spårområdet och var uppenbart fröspridd (*C. Hammarsjö* muntl). Tillfällig.
- Filipendula kamschatica*, jätteälgräs, bör enligt Erik Ljungstrand anses bofast i Sverige (status ○): den var 1997 etablerad i en bäckravin i en f.d. park i *Vg* Skallsjö: Oskarshöjd (7B 2j 48 02).
- Physocarpus*. Rätt auktor: (Cambess.) Raf.
- Rosa dumalis* × *tomentella*, nyponros × flikros, infogas. Ett ark i *S*, *Klm* Ryssby: Ryssbylund 1864 C. G. Olsson, ursprungligen etiketterat som *R. canina senticosa*, ombestämdes till denna hybrid av Ulf Malmgren 1997.
- Rosa obtusifolia*, flikros. Det vetenskapliga namnet på flikros måste vara *R. tomentella* Léman (Henker 2000) – namnet *R. obtusifolia* är visserligen äldre, men baseras på en starktaggig typ av hårig stenros *R. canina* ssp. *dumetorum*.
- Rubus phoenicolasius*, vinhallon, är nu funnen i Sverige, *Sk* Lomma: Alnarps park 100 m SSV slotet (2C 4f 28 34), lundfragment, 1999 Ulf Ryde (Anonym 2000a); sannolikt kvarstående (status +). – I artikeln används det svenska namnet *rödborstig björnbär*. Det är olämpligt, dels eftersom namnet *vinhallon* funnits sedan åtminstone 1948 (Hylander 1948), dels eftersom arten inte tillhör björnbären (undersläktet *Rubus*) utan hallonen (undersläktet *Idaeobatus*).
- Rubus dethardingii* har delats upp i två arter (Weber 1996), och det nordiska materialet hör till den nybeskrivna *R. curvaciculatus* Walseman ex H. E. Weber, som får det svenska namnet *krumbjörnbär* (efter danskans *Krumtorner Hasselbrombær*; bladskaftens taggar är starkt böjda).
- Rubus egregiusculus* får namnet *mjukbjörnbär* (efter danskans *Blødfillet Hasselbrombær*; bladundersidan är mjukhårig).
- Rubus exstans* utgår. Enligt Pedersen & Weber (1993) skulle denna art förekomma sällsynt på Själland, men det måtte ha varit en förhastad uppgift, för den återkommer varken i Hegis flora (Weber 1995) eller Heinrich Webers och Anfred Pedersens *Rubus*-manuskript för *Flora Nordica*.
- Rubus ferocior* får namnet *kullerbjörnbär* (bladskivorna är mycket starkt konvexa).
- Rubus firmus*, glandelbjörnbär, bör betraktas som bofast inkomling (status ○) på sin enda svenska lokal (Wanntorp 1995, Rydberg & Wanntorp 2001).
- Rubus friscus* (Frid. ex Focke) Focke, frisiskt björnbär, infogas. Den blev enligt Heinrich Weber och Anfred Pedersen (manuskript till släktet *Rubus* i *Flora Nordica*) funnen i Danmark *ØJy* Anholt 1998. Artens namn kommer sig av att den beskrevs från Friesland i NV-Tyskland.
- Rubus hadroacanthos* får namnet *vårtbjörnbär* (taggarna sitter på en förtjockad, vårtlik bas).
- Rubus haesitans* får namnet *tevebjörnbär* (efter danskans *Tøvende Hasselbrombær* och tyskans *Unentschlossene Haselblattbrombeere*).
- Rubus horridus* får namnet *gisselbjörnbär*, eftersom de krypande skotten är ytterst tätt besatta med taggar.
- Rubus hystricopsis* får namnet *piggebjörnbär* (*hystricopsis* syftar på piggsvin, och arten är mycket tätt taggig).
- Rubus martenseni* får namnet *Martensens björnbär*.

- Rubus maximiformis* får namnet *lilataggigt björnbär*, som ansluter till tyskans *Violettstachelige Brombeere*.
- Rubus nemorosus* får namnet *lundbjörnbär*, som ansluter till danskans *Lund-Hasselbromber*.
- Rubus phylloglotta* får namnet *tungbjörnbär* efter danskans *Tungebladet Hasselbromber*.
- Rubus placidus* får namnet *vektaggigt björnbär*, eftersom taggarna är svagare än hos *R. ferocior*, vilket även föranlett epitetet *placidus* = fredlig, mjuk.
- Rubus raunkiaerii* får namnet *Raunkiaers björnbär*.
- Rubus septifolius* får heta *sjutaligt björnbär* (bladen är genomgående sjutaliga).
- Rubus slesvicensis* får namnet *slesvigsbjörnbär*.
- Rubus sprengeliusculus* får namnet *langelandsbjörnbär*. Arten är beskriven från Langeland och heter på danska *Langelands Hasselbromber*.
- Rubus tuberculatus* Bab., knölbjörnbär, infogas. Enligt Heinrich Webers och Anfred Pedersens manuskript till *Rubus* i *Flora Nordica* är den funnen i Norge, *Øf Moss*, dit den inkommit med importerat timmer. Det svenska namnet föreslås här och bygges på det vetenskapliga epitetet, som betyder knölig.
- Rubus wahlbergii*, hasselbjörnbär, har delats upp i två underarter (Weber 1998), som båda förekommer som ursprungliga i Sverige (status ●): ssp. *wahlbergii*, *vanligt hasselbjörnbär*, och ssp. *nordicus* H. E. Weber & A. Pedersen, *skageracksbjörnbär*. Den senare underarten utmärks av en stor andel sjutaliga blad, som är mycket grovt sågade och endast glest håriga på undersidan. Den växer i Sverige i Bohuslän och nordligaste Halland (Onsala). Äldre tiders björnbärsforskare kallade denna växt *R. wahlbergii* var. *partitus* C. E. Gust., men det namnet är inte giltigt publicerat.
- Rubus wessbergii* får namnet *wessbergsbjörnbär*.
- Rubus ammobius* ssp. *pseudoplicatus* får namnet *jyllandsbjörnbär*, vilket anknyter till det danska namnet; underarten är endemisk på Jylland.
- Rubus arrhenii* får heta *arrheniusbjörnbär*.
- Rubus bertramii* får heta *bertramsbjörnbär*.
- Rubus bifrons* får det svenska namnet *banbjörnbär*. Denna centraleuropeiska art fanns i *Sk* nära Lund på banvallen mot Kävinge 1909–1916 enligt belägg i S, samlade framför allt av Georg Pählman. Det är okänt om arten finns kvar (status +). Vilhelm Ålunds artbestämning har senare bekräftats av Alf Oredsson och Anfred Pedersen. Växten kan närmast jämföras med armeniskt björnbär *R. armeniacus* men har tätare och längre taggar i blomställningen och mycket tätare och vassare bladsågning, där vissa tänder är mera markerade och lite utåtriktade. – Det svenska namnet föreslås här.
- Rubus canadensis* får namnet *kanadabjörnbär*. Arten odlas som bärbuske och är funnen som naturaliserad i Danmark.
- Rubus cimbricus* får namnet *cimbriskt björnbär* i överensstämmelse med namnskicket i Danmark och Tyskland.
- Rubus circipanicus* får namnet *circipaniskt björnbär*. Det ansluter till tyska och danska namn; circipanierna levde på 1000-talet i det område som nu är Mecklenburg i Tyskland, och arten är beskriven därifrån.
- Rubus contiguus* får namnet *vejlebjörnbär*. Det är en lokalart med förekomsten begränsad till trakten av Vejle i *Øjy*, Danmark.
- Rubus drejeri* får heta *drejerbjörnbär*.
- Rubus egregius* får här namnet *praktbjörnbär* (i anslutning till det danska namnet, *Prægtige Bromber*).
- Rubus fuscus*, mörkt björnbär, utgår. De danska bestånd, som förts hit, avviker både sinsemellan och från den verkliga *R. fuscus*, och är tydligen aberranta, oklassificerbara buskar.
- Rubus gelertii* får här namnet *Gelerts björnbär*.
- Rubus hypomalacus* får heta *kambjörnbär*. Härén på bladundersidan är kamlikt anordnade på nerverna.
- Rubus incurvatus* får namnet *tätbjörnbär* (anknyter till ett danskt namn och anspelar på den mycket täta blomställningen).
- Rubus insularis*, luddbjörnbär. Rätt auktor: F. Aresch.
- Rubus integribasis* får namnet *spärrbjörnbär*, som anknyter till det danska *Udspærret Bromber*.
- Rubus kollundicola* får namnet *kollundsbjörnbär*. Det är en lokalart, som bara förekommer i Kollund Skov i *Sfy*, Danmark.
- Rubus lasiandrus* H. E. Weber är införd med stormfällt timmer till *Klm* Västervik (Oredsson 1998). Status bör vara tillfällig (+). Arten får här det svenska namnet *beneluxbjörnbär* efter ursprungsområdet.
- Rubus macrophyllus* får här namnet *storbladsbjörnbär*.
- Rubus macrothyrsus* får heta *holsteinsbjörnbär* (det finns huvudsakligen i Holstein).
- Rubus marianus* får namnet *vågbjörnbär* på grund av den starkt vågiga bladkanten.
- Rubus montanus* Lib. ex Lej., bergbjörnbär, infogas. Det har enligt Alf Oredsson uppträtt några år på en gatkant i centrala Lund men är nu borta. Det svenska namnet är nytt och är format efter det vetenskapliga epitetet.
- Rubus mucronulatus* får namnet *pickelbjörnbär* (uddbladens avsatta spets för tanken till en pickelhuva; de danska och tyska namnen bygger på samma idé).
- Rubus pallidifolius* får heta *blekbladsbjörnbär*, som är en översättning av det vetenskapliga namnet.

Rubus siekensis utgår; materialet från den enda nordiska lokalen har ombestämts till *R. lasiandrus* (se under denna).

Rubus vestervicensis, västerviksbjörnbär. Rätt auktor: (Gust.) Gust.

Sanguisorba alpina får det svenska namnet *gråpimpinell*. Den är naturaliserad på Island, där den heter *höskollur* (ungefär: gråhårsgubbe; Jóhann Pálsson i brev 1999).

Sorbus koehneana C. K. Schneid., pärlrönn, infogas (status +). Denna art från mellersta Kina odlas som prydnadsväxt och är mycket dekorativ med sina små rönnlika blad och sina vita frukter på röda skaft. Torbjörn Lindell fann den, troligen på 1990-talet, kvarstående i kanten av en dunge nära Spangmyr i *Gil* Tofta (Johansson 1998). Bestämningen har gjorts av Björn Aldén. Dessutom är arten funnen förvildad, troligen fågelspridd, i Norge, *Tr* Kvæfjord: Molneset (Alm & Bråthen 1998).

Sorbus teodori, måste – åtminstone tills vidare – inkluderar i *S. meinichii*, fagerönn. Rönnar av den här typen (med stort uddblad) har uppenbarligen uppkommit många gånger ur hybrider mellan rönn *S. aucuparia* och finnoxel *S. hybrida*, och olika lokala bestånd skiljer sig från varandra genom små distinkta särdrag; den nuvarande uppdelningen av komplexet i två arter går inte att försvara, särskilt inte som en påstådd kromosomtalsskillnad visat sig fiktiv. En lösning vore att beskriva ett stort antal lokala arter (enbart på Gotland tre, jämför Hedrén 1994), men för stunden är det enklaste att sammanfatta alla under det äldsta namnet, *S. meinichii*, fagerönn.

Spiraea nipponica Maxim., girlandspirea, infogas. Den blev funnen 1996 i *Bl* Ronneby: Hultaleden (3F 6d 21 29), trädgårdstipp, enligt meddelande från Nadja Niordson 2000-02-05. – Arten tillhör den grupp i släktet som har vita blommor i flocklika samlingar på korta, bladiga skott från kvistarnas sidor. Bland dessa kännetecknas den av de runda bladen (högst dubbelt så långa som breda), som är helbräddade eller har ett par tänder ytterst i spetsen. Som det vetenskapliga epitetet anger kommer den från Japan.

Fabaceae – ärtväxter

Anthyllis vulneraria ssp. *fennica*, finsk getväppling, utgår. Denna finska endem accepterades av Lampinen (1992), men har dragits in i lapsk getväppling ssp. *lapponica* i senaste upplagan av den finska fältfloran (Hämet-Ahti m.fl. 1998); uppenbarligen har skillnaderna upplevts som alltför obetydliga.

Chamecytisus elongatus, vidjeginst, är bofast i Sverige (status ○). Denna prydnadsbuske från Balkan blev

samlad 1952 av Krister Bökman som förvildad i parken till Sparresäter i *Vg* Lerdala (belägg i GB), och 1990 fann Olof Janson den vara spridd både i parken och på vägkanter (8D 7f 33 26).

Colutea ×media Willd., hybridblåsört, infogas. Det är en odlad hybrid mellan blåsört *C. arborescens* (gulblommig) och kopparblåsört *C. orientalis* Mill. (brunblommig). – Beskrivningen av blomfärgen på en gotländsk förekomst funnen av Bengt Larsson (*Gil* Eskelhem: 800 m N Rovalds, stenröse vid väggkant) tyder starkt på att det är denna hybrid (Johansson & Larsson 1996). Det är osäkert om den är kvarstående eller fröspridd; tills vidare att betrakta som tillfällig (+).

Cytisus. Rätt auktor på släktnamnet: Desf.

Dorycnium pentaphyllum utgår och ersätts av *D. herbaceum* Vill. Det enda *Dorycnium*-belägget från Sverige (*Sk* mellan Klagshamn och Limhamn 1947 I. Elmer, LD) tillhör den senare. *D. herbaceum* behandlas ofta som en underart till *D. pentaphyllum*, men bör accepteras som en god art enligt Per Lassen, som granskat belägget. Även ett danskt fynd (*LFM* Gedser) tillhör denna art eller underart (Larsen 1977).

Lathyrus articulatus får här namnet *ledvial* (articulatus = ledad).

Lathyrus clymenum får heta *bandvial*, eftersom de nedre bladen saknar småblad och bladskafet är plattat; stjälken är dessutom vingad, bandlik.

Lathyrus gorgoni får här namnet *brandvial*. Blommorna är stora och brandgula.

Lotus subbiflorus får namnet *börstig käringtand*. Växten är överallt klädd med långa utspärrade hår. Även det tidigare vetenskapliga namnet, *L. hispidus*, syftar på detta.

Lupinus perennis, gruslupin. Hylander (1955) angav denna art även från Sverige, men något belägg har inte kunnat spåras och inte heller någon literaturuppgift: den saknas också i *Prima loca* (Hylander 1971). Arten fick därför ett frågetecken som svensk. Nu är den dock funnen tillfälligt förvildad i Sverige – *Upl* Börstil: Eds handelsträdgård, fröspridd i kant av trädesåker efter tidigare års odling 1998 Anders Svenson (belägg i eget herbarium, !ThK). – Arten är inte så lätt att skilja från sandlupin *L. nootkatensis*. I Norge finns det mer av båda arterna än hos oss, och en noggrann genomgång av båda (med figurer) finns hos Elven & Fremstad (2000).

Lupinus ×regalis, regnbågslupin, är funnen i Sverige. Den finns med i Upplandsfloras halvårsrapport (Jonsell m.fl. 1997). Ett belägg är sett och var korrekt bestämt: *Upl* Husby-Ärlinghundra: Tomta, ödetomt, kvarstående, 1994 Anders Svenson (belägg i eget herbarium, !ThK 2000). Tillfällig (+).

- Medicago ciliaris* får namnet *glandellusern*, eftersom baljan är tätt och långt glandelhårig.
- Medicago laciniata* ssp. *brevispina* får namnet *schimperlusern*: ett tidigare och mera känt vetenskapligt namn är *Medicago schimperiana*.
- Medicago monantha* får namnet *sabellusern* (frukten är lång och böjd som en sabel).
- Medicago monspeliaca* får namnet *fransklusern* (beskriven från Frankrike, vilket även återspeglas i det vetenskapliga namnet). Arten är tillfälligt funnen även i Sverige, i Vg Västra Tunhem: Vargöns bruk, på manganmalm från Turkiet 1958 Gunnar Degelius (GB), och den är publicerad därifrån av Degelius (1959) under det synonyma namnet *Trigonella monspeliaca*.
- Medicago murex* får namnet *klotlusern* på grund av sina klotrunda frukter.
- Medicago orbicularis* får namnet *hjuullusern* (frukterna är hjullika).
- Medicago orthoceras* får heta *hornlusern* (frukterna är raka, hornlika).
- Medicago persica* får heta *perserlusern* (efter det vetenskapliga epitetet).
- Medicago rigidula* får namnet *stylvusern* (*rigidulus* = något styv).
- Medicago tornata* får namnet *skivlusern* (frukten ser ut som en skivpacke).
- Medicago tuberculata* får namnet *knöllusern* (*tuberculatus* = med små knölar).
- Melilotus messanensis*, marsksötväppling, skall byta namn till *M. siculus* (Turra) B. D. Jackson. Sales (1993) lägger fram övertygande argument för att det senare är det korrekta namnet för denna art. (Per Lassen tackas för denna referens!)
- Melilotus segetalis* får namnet *tät sötväppling* på grund av att fruktställningen är tydligt tätare än hos övriga arter.
- Mimosa* L., mimosor, infogas.
- Mimosa pudica* L., sensitiva, infogas (status +). Denna krukväxt blev funnen på en utfyllnad i BbG Lundby: Arendal 2000 (Ljungstrand 2001).
- Ononis serrata* får heta *dvärgpuktörne* eftersom den är mycket spädare än våra övriga arter.
- Ornithopus pinnatus* får namnet *glappserradella*. Småbladen är få och sitter med långa mellanrum.
- Trifolium argutum* ges här namnet *pergamentklöver* på grund av att fodret och kronan är torra, styva och pergamentartade.
- Trifolium cernuum* får namnet *nickklöver* (*cernuus* = nickande; det engelska namnet är *Nodding-head Clover*). Arten är en gång tillfälligt funnen i Sverige, nämligen Vg Svenljunga: Bäckäng på soptippen 1970 Erik Andersson (Borås herbarium, ursprungligen under namnet *T. retusum*, ombestämd av ThK 2000).
- Trifolium echinatum*, igelkottsklöver. Auktor skall vara M. Bieb.
- Trifolium lappaceum* får heta *kardborrsklöver*, vilket överensstämmer med både det engelska namnet, *Burdock Clover*, och det vetenskapliga.
- Trifolium leucanthum* får namnet *bollklöver*, eftersom blomhuvudena är runda och mycket framträdande på långa skaft.
- Trifolium michelianum* får heta *sumpklöver* (den växer i kärr och vid vattendrag).
- Trifolium nigrescens* ssp. *nigrescens* får namnet *härmlöver*, eftersom den är mycket lik vitklöver (dock ettårig).
- Trifolium nigrescens* ssp. *petrisavii* får heta *stor härmlöver*, då den är grövre än föregående.
- Trifolium ochroleucon*, bleklöver, har blivit funnen i Sverige: Sk Höganäs: Tjörredstippen, gräsyta invid entrén, insänning, 1999 Anders Svenson (belägg i S, !ThK). Ög Linköping: Nykvarns reningsverk (8F 5i 3i 02), jordvall mellan kvävereduktionsdammarna 1997 Lennart Karlén (Anonym 2000b; belägg i S, !ThK). Troligen i båda fallen en gräsfröinkomling (status +).
- Trifolium pallidum* får namnet *grenklöver* (den är upprikt och – till skillnad från t.ex. rödklöver – rikt förgrenad).
- Trifolium suffocatum* får namnet *musklöver*, eftersom den är så liten och ”hopkrupen”.
- Trigonella balansae* får heta *sabeltrigonella*, eftersom baljan ser ut som en kroksabel.
- Trigonella caerulea*, blåväppling. Lämpliga namn på underarterna kan vara *äkta blåväppling* (ssp. *caerulea*, nyttoväxten) och *vildblåväppling* (ssp. *procumbens*, sannolikt nyttoväxstensilda stamform).
- Trigonella glabra* Thunb. infogas. Ett tillfälligt fynd: Hls Hudiksvall på ballast vid Djupö kaj 25.8.1908 Carl Pleijel (belägg i LD, som *T. hamosa*, ombestämd av Per Lassen 2000).
- Trigonella gladiata* får namnet *lanstrigonella* (frukten ser ut som en lans).
- Trigonella maritima* får heta *sandtrigonella*; det är en huvudsakligen nordafrikansk strandväxt.
- Vicia disperma* får det svenska namnet *mesvicker*, och *V. durandii* får heta *finkvicker*. Båda arterna är små och spåda och står nära *duv-* och *sparvkvicker* *V. hirsuta* och *V. tetrasperma*.
- Vicia hyrcanica* har fått det svenska namnet *vaxvicker* för sina blekgula blommor.
- Vicia monantha* får heta *vimpelvicker* eftersom blommorna sitter ensamma, tvärställda mot det långa skaftet.
- Vicia villosa* ssp. *ambigua* får heta *hamnvicker*; den är tagen i hamnar i Göteborg, Stockholm och Gävle.

Broktörel *Euphorbia marginata* är en nordamerikansk annuell som här ses på Tingsryds soptipp i Småland. Foto: Bengt Nilsson 1999.

Limnanthaceae – sumpörtsväxter

Denna för Norden nya familj inplaceras mellan Fabaceae, ärtväxter, och Oxalidaceae, harsyreväxter. Den innehåller några få arter från Nordamerika, nästan alla i släktet *Limnanthes* R. Br., sumpörter.

Limnanthes douglasii R. Br., sumpört, är en ettårig, låg prydnadsväxt med parbladiga blad och uppfläckade småblad. De stora blommorna sitter på långa skaft från bladvecken; de är femtaliga, gula i mitten och i övrigt vita (ett populärt namn på växten är *förlorade ägg* eller – bättre – *stekta ägg*). Den är funnen åtminstone tre gånger de senaste åren: *Vg* Kinnarumma: Sobacken (Borås soptipp, 6C 9f 04 23) 2000 (Aronsson 2000; belägg i Borås herbarium); *SmI* Tingsås: Elsemåla (Tingsryds soptipp, 4F 2a 38 14) 1999–2001 (Nilsson m.fl. 2000, 2001; belägg i S, !ThK); *Vrm* Karlskoga, 900 m NO Immetorp (10E 5g 42 14), ruderat i gammal f d trädgård 2001 Owe Nilsson (belägg i S, det. ThK). – Tillfälligt förvildad (status +).

Oxalidaceae – harsyreväxter

Oxalis debilis. Rätt auktor på arten: Kunth
Oxalis regnellii Miq., snöoxalis, infogas. En art från tropiska Sydamerika, hos oss odlad som krukväxt. Bland de arter som tas upp av Karlsson (1989) liknar den mest rosettoxalis *O. tetraphylla* och har liksom denna lök och rosetställda blad. Men bladen är starkt rödanlupna och har tre triangulära småblad, och blommorna är vita. – Hitills två fynd, båda gjorda 1998 (Nilsson m.fl. 1999): *Klm* Torsås: Hallagårde (Torsås soptipp, 4G 0a 16 24); *B/I* Rödeby: Bubbetorp (Karlskrona soptipp, 3F 6h 46 29).

Geraniaceae – näveväxter

Erodium chium får det svenska namnet *lobnäva* (bladen har tre brett rundade huvudflikar).

Erodium stephanianum får namnet *kinesnäva*, eftersom dess hemland är Kina.

Geranium cinereum Cav., silkesnäva, infogas. Det är en lågväxt art från Pyrenéerna som numera odlas ganska mycket som prydnadsväxt. Bladen är huvudsakligen basala, djupt lobarade och flikarna är karakteristiskt bredast mot spetsen. Blommorna är stora och rödlila med påfallande, mörkt nervnät. – *Ög* Väversunda: 300 m SV Nyhaga (8E 4g 19 46), trädgårdsutkast, 1996 Bert Borgström (belägg i S, det. ThK 1999).

Pelargonium graveolens L'Hér., rosengeranium, infogas. En klassisk krukväxt, välkänd genom sina smalflikiga, aromatiskt doftande blad. – Tillfällig på utkast: *Nrk* Örebro: 200 m VSV Bonstorp (10F 3c 32 24), på stor komposthög intill grusgrop, 2001 Åke Lindström (belägg i S).

Linaceae – linväxter

[*Linum bienne* Mill. publicerades från *Srm* av Rydberg & Wanntorp (2001); uppgiften kan dock inte accepteras. Belägget, i S (Brännkyrka: Svedmyra, Enskedevägen (10I 4f 46 41), 1 ex i gräsbesädd välgång 1999 Henry Gudmundson), är ytterst svårbestämt – det har blivit avklippt flera gånger och är därför flerstammigt, och de få blommorna är i knopp. Inga av de i flororna angivna skilljekarakteristerna kan därför bedömas. Bladbredd och bladtäthet tyder dock starkt på att exemplaret är vanligt lin *Linum usitatissimum*.]
Linum flavum, guldlin, utgår. – Uppgiften i kärlväxtlistan grundas på ett belägg från *SmI* Växjö 1918

(J. G. Gunnarsson i S under namnet *Oenothera*, ombestämd av Krzysztof Rostański 1963). Guldlin är en central- och östeuropeisk flerårig art med stora, gula blommor, och den odlas någon gång till prydnad. Ingenting på arket tyder på att växten var förvildad; troligen är den samlad i någon plantering.

Euphorbiaceae – törelväxter

Acalypha australis får det svenska namnet *vimpelakalyfa*. Bladen är smala och långskaftade och sitter glest på en rak, gänglig stam.

Euphorbia dulcis, söttörel, är bofast i landet (status ○).

Åtminstone ett av de småländska bestånden – *Sml* Bankeryd: 500 m NO Klerebo (7D 3j 09 27) – är permanent och omfattande. Lokalen upptäcktes av Mats Krabb m.fl. 1989, men inga närmare omständigheter meddelades. Vid besök 2001 sågs den rikligt utmed 300 m av en skuggig vägren i lövskog utmed en å (ThK, belägg i S). – En mindre, men likafullt bofast förekomst, är *Srm* Brännkyrka: Svedmyra, nedanför Riskvägens västra ände (10I 5f 03 45), vid dike i buskmark utefter cykelstig, funnen 1990 av Henry Gudmundson (belägg från 1995 i S, !ThK), 2002 ThK. – Den västeuropeiska arten är ungefär meterhög och bildar glesa bestånd genom långa, krypande jordstammar. Arten påminner flyktigt om vargtörel *E. esula*, men bladen är smalt lansettlika (ej jämnbredda), finsågade och håriga, blomställningen är gles och fåstrålig, och de enskilda blomgytringarna (cyathierna) är oansenliga, grönfärgade.

Euphorbia marginata Pursh, brokötrel, infogas. Det är en som prydnadsväxt odlad ettårig törel från Nordamerika, lätt igenkänd på att bladen har en bred, oregelbunden, vit bård. – *Sml* Tingsås: Elsemåla (Tingsryds soptipp, 4F 2a 38 14) 1999 (Nilsson m.fl. 2000; belägg i S, !ThK). – Tillfälligt (+).

Euphorbia nutans får heta *snedötrel*; bladbasen är påfallande asymmetrisk.

Euphorbia paralias L., fetbladstörel, infogas. Denna succulenta stranddynsväxt från västra och södra Europa blev sensationellt nog funnen 2001 på sanddyner i SV-Norge (VA Elvund, 2 lokaler) enligt e-brev från Reidar Farven 2001-10-29. Det är säkert frågan om ett spontant kolonisationsförsök.

Mercurialis ovata Sternb. & Hoppe infogas. Funnen tillfälligt förvildad i *Upl* Stockholm: Frescati, Bergianska trädgårdens utkasthögar 1995 Lasse Thorán (S, det. ThK). Arten är mellan- och östeuropeisk och avviker från skogsbingel *M. perennis* genom sina korta och breda, nästan oskaftade, tätt finsågade blad, som är jämnt fördelade utefter

stammen. Ett lämpligt svenskt namn kan vara *rundbingel*.

Anacardiaceae – sumakväxter

Cotinus Mill., perukbuskar, och arten *C. coggygria* Scop., perukbuske, infogas. – Arten är en prydnadsbuske från sydöstra Europa och varmt tempererade Asien. Den är funnen i *Sk* Ängelholm: spår-område 200 m S stationen (3C 7d 39 20) 2000 Arne Broman (belägg i S, !ThK); troligen kvarstående (status +). – Den är lätt igenkänd på de långskaftade, brett avrundade, helbräddade bladen och de yviga plymerna av mycket små blommor.

Rhus typhina, rönnsumak, skall enligt aktuella handböcker heta *R. hirta* (L.) Sudw. Det svenska namnet kvarstår givetvis.

Sapindaceae – kinesträdsväxter

En ny familj, som infogas mellan Aceraceae, lönnväxter, och Hippocastanaceae, hästkastanjeväxter. Den består huvudsakligen av tropiska vedväxter, men vår art är en annuell:

Cardiospermum L., ballongrankor, och arten *C. halicacabum* L., ballongranka, infogas. – Ballongrankan är en prydnadsväxt från tropiska Amerika med strödda, upprepat tredelade och flikiga blad och skottspetsar och blomställningsgrenar omvandlade till klängen. Blommorna är oansenliga men de hängande kapslarna är stora och uppblåsta. Fröna är stora och svarta med ett vitt hjärtligt fröärr, som givit anledningen till det vetenskapliga släktnamnet. Det ovanliga artepitetet är avlett av det grekiska namnet på judekörs *Physalis alkekengi* och syftar på fruktens utseende. – Funnen i *Sml* Tingsås: Elsemåla (Tingsryds soptipp; 4F 2a 38 14) 1999 (Nilsson m.fl. 2000; belägg i LD och S, !ThK).

Hippocastanaceae – hästkastanjeväxter

Aesculus flava Sol., gulblommig hästkastanj. – Funnen 1995 av Lasse Thorán i *Upl* Stockholm: Lill-Jansskogen nära korsningen Fiskartorpsvägen–Prinsens väg, söder om järnvägsspåren, ett stort individ, rimligen utplanterat (belägg i S, det. ThK). Kvarstående. – Arten kommer från östra USA och skiljer sig från hästkastanj *A. hippocastanum* genom att bladen är femtaliga med tydligt skaftade, finsågade småblad. Blomställningen är hårig och glandelrik och blommorna gröngula.

Tiliaceae – lindväxter

Tilia ×europaea L. är det korrekta namnet på parklind (i listan kallad *T. ×vulgaris*), vilket påpekats av Wicksell & Christensen (1999), som också ger användbara karaktärer för att diagnosticera denna hybrid.

Ballongranka *Cardiospermum halicacabum* är en prydnadsväxt från tropiska Amerika som hittades på Tingsryds soptipp i Småland 1999. Bilden visar ett odlat exemplar. Foto: Bengt Nilsson.

Malvaceae – malvaväxter

Alcea setosa, sträv stockros, är nu funnen även i Sverige: *Upl* Rasbo: Hovgårdens sopstation, 1 högvuxet ex 1998 Jan Edelsjö (belägg i S, det. ThK 1998). Arten, som liksom stockros *A. rosea* odlas som prydnadsväxt, skiljs från denna på att delfrukterna endast är grunt färade.

Kitabela vitifolia, balkanmalva, tidigare funnen i Danmark, är nu även belagd från Sverige: *Sml* Bergunda: Häringetorp (Växjö soptipp, 5E 0g 37 21), 1 ex 1997, artbestämt av Sven Snogerup (Nilsson m.fl. 1998). – Den sydosteuropiska arten, som odlas som prydnadsväxt, är en storsvuxen ört med triangulära, spetsiga bladflikar och vita blommor. Ytterfodret är kraftigt utvecklat; dess 7–9 flikar är längre och bredare än foderflikarna. Frukten består av många huvudlikt samlade delfrukter (som hos praktmalva *Malope trifida*).

Lavatera cretica får namnet *falsk rödmalva* (den är förvillande lik rödmalva *Malva sylvestris*).

Lavatera thuringiaca ssp. *ambigua* får namnet *spetsmalva*. Bladflikarna är spetsiga, inte trubbiga som hos *åkta gråmalva*, som blir namnet på ssp. *thuringiaca*.

Sphaeralcea angustifolia får heta *bandmalva*, eftersom bladen är reducerade till bara mittfliken, som är långt utdragen och parallellsidig.

Clusiaceae – johannesörtsväxter

Hypericum calycinum L., prakthyperikum, infogas. – *Öl* Köping: Köpingstall, ödetomt, spridd i ljunghed inom den gamla tomten, 1999 Gunhild & Sven Johansson (belägg i S, !ThK). Förvildad; sannolikt tillfällig (+). En låg halvbuske med stora, övervintrande, läderartade blad och stora, ensamma blommor; den sprider sig med utlöpare.

Violaceae – violväxter

Viola lutea, gulviol, står som osäker i Sverige men skall markeras som tillfällig (+). Arten noterades från Uppland i landskapsfloraprojektets halvtidsrapport (Jonsell m.fl. 1997), men det gick inte att få fram bakgrunden. Ett belägg (i UPS) finns emellertid, *Upl* Uppsala: Flottsund, stora sandtaget 1972 Nils Lundqvist.

Viola suavis M. Bieb., parmaviol, infogas. Den mellan- och sydeuropeiska släkten till luktviol *V. odorata* är funnen som förvildad och etablerad i Norge, *Te* Kragerø: Valberg (Marcussen & Nordal 1998, Nordal m.fl. 1999). Den skiljer sig från luktviolen bl.a. genom att ha spetsigare och mera långfransade stipler och kortare och tjockare, ofta underjordiska utlöpare. Instruktiva bilder och jämförelser finns i de angivna artiklarna. – En uppgift från *Upl* hos Jonsell m.fl. (1997) baseras

på ett belägg i S med texten "Inlämnad av Överste C. A. Torén 24.IV.1959", inlagt i en mapp med texten "Stockholm" men i övrigt utan fynddata. Detta kan givetvis inte tas som bevis för att arten förekommit som förvildad eller kvarstående i Sverige. Likafullt bör arten eftersökas!

Passifloraceae – passionsblommväxter

Passiflora edulis J. Sims, passionsfrukt, infogas. Funnen 2001 på komposthögar i *BhG* Angered: Lärje (Renovas komposteringsanläggning) av Rune Svensson och Erik Ljungstrand (belägg i GB).
– Passionsfrukten känner man igen på att bladen är djupt treflikiga, har klänge i bladvecket och ett par stora oskaftade glandler på bladskafvet vid skivans bas. – En publicerad förekomst från 2000 i *BhG* Örgryte: Skår (Ljungstrand 2001) = N om S:t Sigfridsgatan 85 (Herloff 2000) har senare visat sig tillhöra en annan *Passiflora*-art, som dock ännu inte är säkert bestämd (Erik Ljungstrand i e-brev 2002-04-26).

Begoniaceae – begoniaväxter

Begonia x tuberhybrida Voss, knölbegonia, infogas.
Några exemplar av denna krukväxt hittades i *Sml* Ljungby: Bredemad (Ljungby soptipp, 5D 1h 07 04) år 2000 (Nilsson m.fl. 2000; fotobelägg hos Bengt Nilsson). – Statusbeteckningen (+) flyttas från släktet till denna art.

Cucurbitaceae – gurkväxter

Cucumis metuliferus E. Mey. ex Naudin, kiwano, infogas. Den med glesa, grova taggar försedda, kiwistora frukten är sällsynt i våra fruktdiskar, men en planta har ändå blivit tillfälligt funnen på soptipp i *Srm* Eskilstuna: Lilla Nyby 1999 Joakim Ekman & Gabriel Ekman (belägg i S).

Lagenaria siceraria, flaskkurbits (eller, som alla säger, *kalebass*), är nu även funnen i Sverige (status +), exempelvis: *Sk* Östra Broby: Kattarps återvinningsstation (3D 8h 45 31) 1998 Åke Svensson (Anonym 1999a); *Sk* Landskrona soptipp (2C 9d 17 05) 2001 Åke Svensson; *Sml* Tingsås: Elsemåla (Tingsryds soptipp; 4F 2a 38 14) 1999 (Nilsson m.fl. 2000). – Vegetativt kan man känna igen denna växt på att bladskivan – som är rundat trekantig med hjärtlik bas – har ett par tjocka glandler på gränsen mellan bladskafv och skiva (ungefär som jolster *Salix pentandra*). Klängena är tvåkluvna.

Onagraceae – dunörtsväxter

Fuchsia x hybrida, fuchsia, är nu också noterad från Sverige: *Sk* Ängelholm, trädgårdstipp 2000 (Broman m.fl. 2001); *Sml* Ljungby: Bredemad

(Ljungby soptipp, 5D 1h 07 04) 2000 (Nilsson m.fl. 2001; fotobelägg hos Bengt Nilsson).

Gaura lindheimeri Engelm. & A. Gray, sommarljus, infogas. Denna prydnadsväxt från södra USA har uppträtt i *Sk* Kristianstad på en jordtripp mellan lasarettet och E22 under tre år (1999–2001). Belägg, insamlat av Åke Svensson, har bestämts av Erik Ljungstrand.

Oenothera biennis × *glazioviana*, nattljus × jättenattljus, infogas med status tillfällig (+). Med denna beteckning avses här hybriden mellan nattljus *O. biennis* som moder och jättenattljus *O. glazioviana* som fader. När hybriden bildas på det sättet blir den mycket variabel. Den reciproka hybriden (med jättenattljus som moder) blir däremot frökonstant och beter sig som en art; den redovisas här som *O. xfallax* (se nedan). – Att hybriderna blir olika beroende på vilken art som fungerar som moder beror på den märkliga och speciella celledelningsmekanismen (permanent translokationsheterozygoti) i släktet. Egentligen är det emot nomenklaturreglerna att redovisa olika hybrider bildade av samma föräldrar under olika beteckningar. Detta regelbrott sker dock i enlighet med en internationell praxis som håller på att utbildas just inom släktet nattljus. – Ifrågasvarande hybrid är samlad åtminstone i *BhG* Västra Frölunda: Näset 1948 Carl Blom (GB), och i *Ög* Skönberga: Bolltorp vid torpet Stora Brink 1898 August Stackelberg (LD), båda det. Krzysztof Rostański 1998.

Oenothera biennis × *insignis* utgår. De finska exemplar, som låg till grund för omnämmandet hos Kurtto & Lahti (1987) ombestämde av Rostański 1998.

Oenothera deflexa Gates infogas. – Rostański bestämde 1998 en insamling från *Sk* Åhus: hamnområdet 1915 F. H. Ander (LD) till denna nordamerikanska art.

Oenothera drummondii, sommarnattljus, är osäker (status + byts till ?). Förteckningens uppgift baseras på Lilja (1870), som anger den som förvildad från flera lokaler i *Sk*. Men Rostański påträffade 1998 inget material av arten i något nordiskt herbarium och anser att det är stor risk att uppgiften är oriktig.

Oenothera xfallax får det svenska namnet *mellan-nattljus*; det är en morfologiskt konstant hybrid mellan nattljus *O. biennis* (som fader) och jättenattljus *O. glazioviana* (som moder).

Oenothera indecora får namnet *sparvnattljus*, eftersom den är påtagligt mindre än våra andra och har mycket oansenliga blommor.

Oenothera insignis utgår. De norska och finska exemplar, som låg till grund för uppgifterna i förteckningen, ombestämde av Rostański 1998.

Oenothera longiflora får namnet *ragnattljus* (växten är extremt kraftigt ragghårig).

Oenothera nocturna utgår. Exemplar i LD från *Sk Lackalänga* 1949 Thorvald Lange, med tvekan bestämda till denna art av Carl Blom, ombestämde till dofnattljus *O. stricta* av Rostański 1998.

Oenothera perennis, dvärgnattljus, är nu funnen även i Sverige, nämligen i *Sk Höja*, Ängelholms trädgårdstipp 1999 (Broman m.fl. 2001). Tillfälligt förvildad (+).

Oenothera tetragona Roth infogas. – Denna ibland odlade art från Nordamerika är insamlad från två platser i *Sk, Malmö* 1913 Karl Wigardt (LD) och Kristianstad: Långebro 1936 Per Tufvesson (LD); i båda fallen det. Rostański 1998.

Hippuridaceae – hästsvansväxter

Hippuris tetraphylla, ishavshästsvans. I statusbeteckningen skall tecknet för utgången (†) tas bort.

Arten hade försvunnit från sin då kända lokal i *Vb* när förteckningen publicerades. Men en ny lokalgrupp har nu blivit funnen, i *Ång Nordmaling!* Den beskrivs i detalj av Ericsson (2000).

Araliaceae – araliaväxter

Aralia elata (Miq.) Seem., parkaralia, infogas. Denna prydnadsbuske från östra Asien blev funnen i *Sml Värnamo*: Stomsjö (Värnamo sotpipp) år 2000 (Nilsson m.fl. 2001; belägg i S). – Araliorna är buskar med taggiga kvistar, väldiga, upprepat parbladiga blad och blomflockar samlade i stora, vipplika ställningar.

Apiaceae – flockblommiga

Aethusa cynapium, vildpersilja, bör enligt Fröberg (2000) indelas i fyra varieteter i stället för i tre underarter. I princip innebär detta att den tidigare ssp. *elata*, stor vildpersilja, uppdelas i två enheter, men saken kompliceras av namnändringar – bland annat tillhör typexemplaret för arten en av de storvuxna raserna, varför denna måste få epitetet *cynapium*, som tidigare allmänt använts för den mellanstora rasen. Nomenklaturen blir då som följer (alla varieteterna anses vara gamla i Sverige, status ●).

Aethusa cynapium var. *agrestis* Wallr., liten vildpersilja (tidigare ssp. *segetalis*)

Aethusa cynapium var. *cynapium*, smal vildpersilja (del av tidigare ssp. *elata*)

Aethusa cynapium var. *domestica* Wallr., trädgårdsvildpersilja (tidigare ssp. *cynapium*, vanlig vildpersilja)

Aethusa cynapium var. *gigantea* Lej., stor vildpersilja (del av tidigare ssp. *elata*).

Apium graveolens, selleri, bör kunna betraktas som bofast (status ○) på lokalen i Skanör: ett bestånd, känt åtminstone sedan 1982, översändades vis-

serligen 1990, men ett nytt upptäcktes 1996 av Anders Johansson på en lokal inom ca 1 km från den tidigare. Där har det sedan dess – med varierande skattningar – funnits ett hundratal exemplar inom en yta av ett hundratal kvadratmeter. Det är rimligt att tro att det nya beståndet härstammar från det tidigare kända. – Göran Mattiasson tackas för detaljerade upplysningar om denna växt!

Bupleurum croceum får namnet *cirkelharört*; de översta bladen är absolut cirkelrunda och omfattar stammen.

Bupleurum falcatum är nu funnen även i Sverige (tidigare i Danmark). Den sågs i *Gtl Björke*: Sockerbruksparken i Romakloster 1998, och växer i gräsyta med gamla gräsfröinkomlingar (Pettersson 1999); sannolikt bör den betraktas som etablerad (status ○). – Den har fått det svenska namnet *smalbladig harört*.

Bupleurum heldreichii får heta *pisidisk harört* (arten är beskriven från Pisidien i Turkiet).

Bupleurum odontites får namnet *spetsharört* på grund av sina vasst tillspetsade blad.

Capnophyllum får namnet *filigranskörvlar*, och arten *C. peregrinum* får heta *filigranskörvel*. Bladen är mycket distinkt och regelbundet finflikiga; de ser ut som ett fint flätverk.

Chaerophyllum villarsii bör enligt Lars Fröberg klassificeras som en underart till *C. hirsutum* och får då namnet *C. hirsutum* ssp. *villarsii* (W. D. J. Koch) Briq. Hit hör endast en finsk insamling; övriga nordiska (bestämbara) exemplar av art(grupp)en tillhör ssp. *hirsutum*, som också får infogas; den övertar artens svenska namn, bergkörvel.

Crithmum L., strandsiljor, och arten *Crithmum maritimum* L., strandsilja, infogas. Denna köttiga havsstrandsväxt från Västeuropa och Medelhavsområdet blev 2001 funnen som spontant invandrad på åtminstone fyra platser i sydvästra Norge (*VA Farsund* och *Ro Hå*) enligt e-brev från Reidar Elven 2001-10-29. – De svenska namnen föreslås här.

Daucus carota ssp. *gummifer* (Syme) Hook. f., strandmorot, infogas. Denna underart är känd från strandbackar i östra Danmark och uppmärksammades först som avvikande av Knud Wiinstedt 1939. Långt senare misstänkte Henry Nielsen att den hörde samman med ssp. *gummifer*, vilket nyligen kunde bekräftas av Lars Fröberg. – Det är en västeuropeisk havsstrandsras, kännetecknad av lågväxthet, köttiga blad och av att blomflockarna i frukt inte blir fågelbolika utan förblir konvexa. Den kan beses t.ex. på *Sjæ Sjøllands Odde* NO om färjehamnen, där den sågs 2001 av bl.a. Lenart Stenberg; bör eftersökas i södra Sverige.

- Det svenska namnet *strandmorot* ansluter till engelskans *Sea Carrot*.
- Daucus montanus* utgår. Arten togs upp för Finland av Kurtto & Lahti (1987), men exemplaret, som detta grundades på, är sannolikt falsketiketterat.
- Daucus muricatus* får namnet *spikmorot* (frukterna har iögonenfallande vita taggar).
- Elaeosticta* Fenzl infogas.
- Elaeosticta lutea* (Hoffm.) Kljuykov, Pimenov & V. N. Tikhom. infogas. En insamling från Norge (*Tø Skien*: Gjerpen, siloen 1908 Hartvig Johnsen), som låg i herbarium O under namnet *Chaerophyllum bulbosum*, bestämdes i samband med arbete för *Flora Nordica* till denna art av Lars Fröberg. Uppenbarligen var den östeuropeiska och asiatiska arten tillfälligt inkommen med spannmål.
- Eryngium hookeri* får namnet *texasmartorn*; den är ursprunglig i Texas.
- Selinum silaifolium* (Jacq.) G. Beck, karstsilja, infogas. Ett större bestånd upptäcktes av Ulf Malmgren år 2000 i *Upl* Stockholm: Frescati, Roslagsbanan mittför Naturhistoriska Riksmuseet (belägg i S, !Lars Fröberg). Synbarligen är arten bofast (status ○). Det svenska namnet har föreslagits av upptäckaren och syftar på artens ursprungsområde på Balkan.
- Silaum alpestre*. Det svenska namnet ändras, på förslag av Lars Fröberg, till *rysk ängssilja*; det tidigare namnet *alpsilja* kom nog till lite hastigt. Arten, som står ytterst nära ängssilja *S. silaus*, finns inte i alpområdet.
- Spermolepis*, präriesellerier, och *S. divaricata*, prärieselleri, tas bort. Arten togs upp för Finland av Kurtto & Lahti (1987), men exemplaret, som detta grundades på, är sannolikt falsketiketterat. – Den är i listan markerad som funnen även i Sverige (+), men Lars Fröberg informerar att det ifrågavarande belägget inte tillhör denna art.
-
- Till sist ett varmt tack till Erik Ljungstrand, som har läst manuskriptet och som har bidragit med många väsentliga tillägg och tillrättlägganden!
- Citerad litteratur**
- Alm, T. & Bråthen, K. A. 1998. Forvillet hvitrogn (*Sorbus koehneana*) i Kvæfjord, Troms. – Polarflokken 22(1): 117–118.
- Al-Shehbaz, I. A. & Price, R. A. 1998. Delimitation of the genus *Nasturtium* (Brassicaceae). – Novon 8: 124–126.
- Anonym 1994. Delrapport. Projekt Värmlands flora. – Värmlandsfloran 9(2/3): 1–143.
- Anonym 1998. Skånes Flora, ett urval intressanta växtfynd (huvudsakligen från 1996–97). – Lunds Botaniska Förenings medlemsblad 1998(3): 3–8.
- Anonym 1999a. Skånes Flora, ett urval intressanta växtfynd (huvudsakligen från 1997–98). – Lunds Botaniska Förenings medlemsblad 1999(2): 4–8.
- Anonym 1999b. Årsmötet 1999. – Calluna 16(2): 4–5.
- Anonym 2000a. Skånes Flora, ett urval intressanta växtfynd (i huvudsak från 1999). – Lunds Botaniska Förenings medlemsblad 2000(3): 34–36.
- Anonym 2000b. Fina fynd. – Svensk Bot. Tidskr. 94: 56.
- Aronsson, L.-E. 2000. Rapport från en soptipp. – Calluna 17(2): 14–15.
- Broman, A., Nilsson, B. & Svensson, Å. 2001. Floran på två skånska tippar. – Bot. Notiser 134(1): 23–30.
- Burén, T. 2000. Förbisedda fetbladsväxter? – Parnassia 13(2): 1–3.
- Clemedson, C.-J. 1981. Kalkdån, *Galeopsis angustifolia*, funnen på Selaön i Södermanland. – Svensk Bot. Tidskr. 75: 77–84.
- Clemedson, C.-J. & Carlsson, G. 1984. Kappsta – en märklig växtlokal på Lidingö i Uppland. – Svensk Bot. Tidskr. 78: 347–369.
- Degelius, G. 1959. Plants from Turkey introduced with manganese ore into a place in Västergötland (Sweden). – Bot. Notiser 112: 121–133.
- Elven, R. & Fremstad, E. 2000. Fremmede planter i Norge. Fleråriga arter av slekten *Lupinus* L. – Blyttia 58: 10–22; rättelse i Blyttia 58: 125.
- Ericsson, S. 2000. Ishavshästsvans *Hippuris tetraphylla* åter i Sveriges flora. – Svensk Bot. Tidskr. 93: 233–247.
- Fryer, J. & Hylmö, B. 1995. *Cotoneaster* Medikus. – Ur: Cullen, J., Alexander, J. C. M., Brady, A., Brickell, C. D., Green, P. S., Heywood, V. H., Jörgensen, P.-M., Jury, S. L., Knees, S. G., Leslie, A. C., Matthews, V. A., Robson, N. K. B., Walters, S. M., Wijnands, D. O. & Yeo, P. F. (red.), The European garden flora IV. Cambridge University Press, Cambridge.
- Fröberg, L. 2000. Fyra vildpersiljor i stället för tre? – Svensk Bot. Tidskr. 94: 189–198.
- ’t Hart, H. 1995. Intrafamilial and generic classification of the Crassulaceae. – Ur: ’t Hart, H. & Eggl, U. Evolution and systematics of the Crassulaceae: 159–172. – Backhuys Publishers, Leiden.
- Hedré, M. 1994. En population av avarönn, *Sorbus teodori*, på östra Gotland. – Svensk Bot. Tidskr. 88: 13–16.
- Henker, H. 2000. *Rosa*. – Gustav Hegi. Illustrierte Flora von Mitteleuropa. Band IV. Teil 2C. Spermatophyta: Angiospermae: Dicotyledones 2(4). 3. Auflage. – Parey Buchverlag, Berlin.

- Herloff, B. 1999. Rysk hesperis *Hesperis pycnotricha* funnen i Sverige. – Svensk Bot. Tidskr. 93: 213–214.
- Herloff, B. 2000. En innehållsrik jordblandning. – Vrivrånge 15: 7–9.
- Hylander, N. 1948. Våra prydnadsväxters namn på svenska och latin. – LT.
- Hylander, N. 1955. Förteckning över Nordens växter. 1. Kärlväxter. – Lund.
- Hylander, N. 1971. Prima loca plantarum vascularium Sueciae. Plantae subspontaneae vel in tempore recentiore adventitiae. – Svensk Bot. Tidskr. 64. Supplement.
- Hylmö, B. 1993. Oxbär, Cotoneaster, i Sverige. – Svensk Bot. Tidskr. 87: 305–330.
- Hämet-Ahti, L., Suominen, J., Ulvinen, T. & Uotila, P. 1998. Retkeilykasvio. 4 uppl. – Luonnontieteellinen keskusmuseo, Kasvimuseo, Helsinki.
- Iwatsuki, K., Boufford, D. E. & Ohba, H. 2001. Flora of Japan 2b. – Kodansha.
- Johansson, B. G. 1998. Odlade växter i Gotlands natur III. – Rindi 18: 51–161.
- Johansson, B. G. & Larsson, B. 1996. Odlade växter i Gotlands natur I. – Rindi 16: 87–199.
- Johansson, G. & Johansson, S. 1998. Nya eller eljest intressanta växter i borgholmsområdet. – Krutbrännaren 7: 23–38.
- Johansson, G. & Johansson, S. 2000. Borgholmsinventeringen 1997–99 – inklusive ett par rättelser. – Krutbrännaren 9: 1–7.
- Johansson, J. T. 2000. Berättelse om tre dagars botaniskt resande i Skåne i begynnelsen av augusti månad år 2000. – Lunds Botaniska Förenings medlemsblad 2000(4): 18–36.
- Jonsell, B. (red.) 2000. Flora Nordica 1. Lycopodiaceae–Polygonaceae. – Bergianska stiftelsen, Stockholm.
- Jonsell, B. (red.) 2001. Flora Nordica 2. Chenopodiaceae–Fumariaceae. – Bergianska stiftelsen, Stockholm.
- Jonsell, L. m.fl. 1997. Projekt Upplands flora. Halvtidsrapport. – Daphne 8. Supplement.
- Karlsson, T. 1989. Införda *Oxalis*-arter i Sverige. – Svensk Bot. Tidskr. 83: 299–314.
- Karlsson, T. 1998. Förteckning över svenska kärlväxter. – Svensk Bot. Tidskr. 91: 241–560.
- Karlsson, T. 2002. Nyheter i den svenska kärlväxtfloran I. Ormbunksväxter – jordroksväxter. – Svensk Bot. Tidskr. 96: 75–93.
- Kurto, A. & Lahti, T. 1987. Suomen putkilokasvien luettelo. – Pamphlet of Botanical Museum, University of Helsinki, 11.
- Lampinen, R. 1992. *Anthyllis vulneraria* complex in Finland. – Mem. Soc. Fauna Fl. Fennica 68: 105–117.
- Larsen, E. 1977. Balkanflora – i Gedser. – Urt 1: 5–7.
- Lilja, N. 1870. Skånes flora. Andra uppl. – Stockholm.
- Lindström, Å. 1998. Några växtfynd från Göteborgstrakten. – Calluna 15(2): 14–20.
- Lippert, W. 1984. Zur Kenntnis der *Aphanes microcarpa*-Komplexes. – Mitteil. Bot. Staatssamml. München 20: 451–464.
- Ljungstrand, E. 2001. Ruderatexkurs i Göteborgstrakten. – Calluna 18(1): 14–18.
- Marcussen, T. & Nordal, I. 1998. *Viola suavis*, a new species in the Nordic flora, with analyses of the relation to other species in the subsection *Viola* (Violaceae). – Nordic J. Bot. 18: 221–237.
- Nilsson, B., Svensson, Å. & Widgren, Å. 1998. Soptippsfloran i södra Småland. – Parnassia 11(1): 10–16.
- Nilsson, B., Niordson, N., Svensson, Å. & Widgren, Å. 1999. Soptippsfloran i södra Småland – inventeringar 1998. – Parnassia 12(1): 12–18.
- Nilsson, B., Niordson, N. & Widgren, Å. 2000. Soptippsfloran i södra och östra Småland – inventeringar 1999. – Parnassia 13(1): 12–21.
- Nilsson, B., Niordson, N. & Widgren, Å. 2001. Soptippsfloran i västra och södra Småland – inventeringar 2000. – Parnassia 14(1): 9–17.
- Niordson, N. 2000. Floran på våra soptippar i Blekinge. – Blekinges Natur 2000: 108–119.
- Nordal, I., Marcussen, T. & Berg, T. 1999. Fagerfiol *Viola suavis* – ny, men likevel gammel i norsk flora! – Blyttia 57: 109–116.
- Ohba, H. 1977. The taxonomic status of *Sedum Telephium* and its allied species (Crassulaceae). – Bot. Mag. (Tokyo) 90: 41–56.
- Oredsson, A. 1998. *Rubus lasiandrus* introduced into Sweden with pulpwood from West Germany. – Flora 193: 165–171.
- Pedersen, A. & Weber, H. E. 1993. Atlas der Brombeeren von Niedersachsen und Bremen (Gattung *Rubus* L. subgenus *Rubus*). – Naturschutz und Landschaftspflege in Niedersachsen 28.
- Pedersen, H. Æ. 2001. Floristiske meddelelser fra Dansk Herbarium, III. Noter om Hjortetunge, Trompetblad og Blodpletet Gøgeurt. – Urt 25: 122–129.
- Petersson, J. 1999. Nyheter i Gotlands flora 1997 och 1998. – Rindi 19: 3–23.
- Rydberg, H. & Wanntorp, H.-E. 2001. Sörmlands flora. – Botaniska Sällskapet i Stockholm.
- Sales, F. 1993. Notulae taxonomicae, chorologicae, nomenclaturales, bibliographicae aut philologicae in opus “Flora Iberica” intendentes. *Melilotus* Miller (Leguminosae): Typification and nomenclature. – An. Jard. Bot. Madrid 61: 171–175.

- Stace, C. 1997. *New flora of the British Isles*. Ed. 2. – Cambridge University Press.
- Stenberg, L. 1998. *Floraesumé från Norrbotten 1998*. – *Nordrutan* 3: 107–122.
- Ulvinen, T. & Varkki, A. 1999. *Uusia tietoja Pohjois-Suomen kasvistosta 2. Tulokaskasveja ja viljelykarkalaisia*. – *Lutukka* 15: 67–90.
- van Ham, C. H. J. & 't Hart, H. 1998. Phylogenetic relationships in the Crassulaceae inferred from chloroplast DNA restriction-site variation. – *Am. J. Bot.* 85: 123–134.
- Wanntorp, H.-E. 1995. *Dimman lättar – sörmändska björnbär*. – *Daphne* 6: 21–24.
- Weber, H. E. 1995. *Gustav Hegi. Illustrierte Flora von Mitteleuropa. Band IV. Teil 2A. Spermato-phyta: Angiospermae: Dicotyledones 2(2). 3. Auflage*. – Blackwell Wissenschafts-Verlag.
- Weber, H. E. 1996. *Mitteilungen zur Brombeerflora Mittel- und Nordeuropas*. – *Osnabrücker Naturwiss. Mitt.* 22: 111–121.
- Weber, H. E. 1998. Botanical notes on *Flora Nordica*. – *Nordic J. Bot.* 18: 39–40.
- Wesenberg, J. 1998. *Arabis brassica* – ny skrinneblomst-art for Norge. – *Blyttia* 56: 238–239.
- Wicksell, U. & Christensen, K. I. 1999. Hybridization among *Tilia cordata* and *T. platyphyllos* (Tiliaceae) in Denmark. – *Nordic J. Bot.* 19: 673–684.
- Zheng-yi, W. & Raven, P. H. 2001. *Flora of China* 8. Brassicaceae through Saxifragaceae. – Science Press, Beijing, and Missouri Botanical Garden Press, St. Louis.

ABSTRACT

Karlsson, T. 2002. *Nyheter i den svenska kärllväxtfloran II. Korsblommiga – flockblommiga. [Additions and corrections to the checklist of Swedish vascular plants II. Brassicaceae – Apiaceae.]* – *Svensk Bot. Tidskr.* 96: 186–206. Uppsala. ISSN 0039-646X.

In 1998 a checklist of vascular plants in Sweden was published in *Svensk Botanisk Tidskrift*. Additions and corrections to this list were given in the previous issue of this journal for the families Lycopodiaceae through Fumariaceae in *Flora Europaea* order, and in this paper the families Brassicaceae through Apiaceae are covered. Numerous additions are the results of preparatory work for forthcoming volumes of *Flora Nordica*, but most of them are due to extensive field work, especially in heavily disturbed habitats like rubbish tips. In the families covered, 67 taxa (including three varieties and three hybrids) are added for Sweden. From these, 24 have not previously been published: *Boykinia rich-*

ardsonii, *Heuchera cylindrica*, *Aremonia agrimonioides*, *Aruncus aethusifolius*, *Hydrangea arborescens*, *Rubus bifrons*, *Rubus montanus*, *Spiraea nipponica*, *Lupinus perennis*, *Trifolium cernuum*, *Trigonella glabra*, *Geranium cinereum*, *Pelargonium graveolens*, *Mercurialis ovata*, *Cotinus coggygia*, *Aesculus flava*, *Alcea setosa*, *Hypericum calycinum*, *Cucumis metuliferus*, *Gaura lindheimeri*, *Oenothera biennis* × *glazioviana*, *O. deflexa*, *O. tetragona*, and *Selinum silaifolium*. A further eleven taxa are new for the Nordic countries, but unknown from Sweden. Ten taxa (three of them reported from Sweden) have to be omitted.

Thomas Karlsson är intendent vid Naturhistoriska Riksmuseet och förestår där samlingen av nordiska kärllväxter. Han arbetar också som författare och redaktör inom projektet *Flora Nordica*.

Under tiden 1976–1995 var han redaktör för *Svensk Botanisk Tidskrift* och landskapsflororna, och han har särskilt engagerat sig i Smålands flora. Thomas är styrelseledamot i Svenska Botaniska Föreningen och ordförande i dess växtnamnskommitté. Släkten som särskilt intresserat är *Spiraea* spireor, *Polygonum* trampörter och *Euphrasia* ögontröstar. Doktorsavhandlingen från 1982 handlade just om *Euphrasia*.

Adress: Naturhistoriska Riksmuseet, Box 50007, 104 05 Stockholm

E-post: thomas.karlsson@nrm.se